

**WHERE
DO WE GO
FROM HERE**

ΕΚΘΕΣΗ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΤΕΧΝΗΣ

CONTEMPORARY
ART
EXHIBITION

**ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΠΡΙΜΑΡΟΛΙΑ
2022**

3 / 11
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

**PRIMAROLIA
FESTIVAL
2022**

3 / 11
SEPTEMBER

Η έκθεση σύγχρονης τέχνης **Where Do We Go From Here** πραγματοποιήθηκε στο Αίγιο, στο πλαίσιο του 4ου Φεστιβάλ Πριμαρόλια Τροχιές, 3-11 Σεπτεμβρίου 2022, στον παλιό Σιδηροδρομικό Σταθμό Αιγίου (Παυσανίου, Αίγιο)

Συν-επιμέλεια έκθεσης: **Νάνσυ Χαριτωνίδου και Βασίλης Ψαρράς** Χορηγία / Υποστήριξη Έκθεσης 2022: **NEON**
 Σύλληψη-Διοργάνωση: **Οργανισμός Πριμαρόλια** © Παραχώρηση χώρου: **ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α., Εταιρεία για την Προώθηση Πολιτιστικών Αξιών (ΑΜΚΕ)** Σχεδιασμός καταλόγου: **Δημήτρης Κωστόπουλος / voxpop design studio** Επιμέλεια καταλόγου: **Βασίλης Ψαρράς, Νάνσυ Χαριτωνίδου** Μετάφραση επιμελητικών κειμένων: **Πάνυ Σαράφη**
 Επίσημη ιστοσελίδα οργανισμού: **www.primarolia.com**
 Επίσημα hashtags: **#primaroliafestival2022 #primaroliaartists #wheredowegofromhere_exhibition**

Διοργάνωση:		Χορηγία & Υποστήριξη:		Υποστήριξη & Συνδιοργάνωση:	
Αιγίδα & Υποστήριξη:		Αιγίδα:			
Ακαδημαϊκή Αιγίδα:			Συνεργασία:		
Υποστήριξη:					
Χορηγός Επικοινωνίας:					

The exhibition **Where Do We Go From Here** took place in Aigio as part of the 4th Primarolia Festival entitled Trajectories, 3-11 September 2022, at the old Railway Station of Aigio.

Curators: **Nansy Charitonidou and Bill Psarras** | Exhibition supported by: **NEON**
 Concept-Organiser: **Primarolia organisation** © | Space provided by: **DH.K.E.P.A., Company for the promotion of cultural values**
 Catalogue design: **Dimitris Kostopoulos / voxpop design studio** | Catalogue editing: **Bill Psarras and Nansy Charitonidou**
 Translation of curatorial texts: **Pani Sarafi**
 Official website: **www.primarolia.com**
 Official hashtags: **#primaroliafestival2022 #primaroliaartists #wheredowegofromhere_exhibition**

Organiser:		Sponsor & Support:		Support & Co-organiser:	
Under the Auspices & Support:		Auspices:			
Academic Auspices:			Collaboration:		
Support:					
Media Sponsor:					

Ευχαριστίες

Οι επιμελητές της έκθεσης και ο οργανισμός Πριμαρόλια ευχαριστούν τους:

Οργανισμό NEON για την χορηγία και υποστήριξη της έκθεσης
Μαρία Τσουκαλά Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α.
Janis Jefferies Επίτιμη Καθηγήτρια, Goldsmiths Πανεπιστήμιο του Λονδίνου
Μαριάννα Ζήκου Επιμελήτρια Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων
Ηλίας Χατζηχριστοδούλου Διευθυντής Athens Digital Arts Festival
Έλλη - Άννα Περιστέρη Επιμελήτρια Προγράμματος Athens Digital Arts Festival
Βασίλη Καραμητσάνη Ιδρυτής Animasyros International Animation Festival

τους προσκεκλημένους καλλιτέχνες (με αλφαβητική σειρά)

Αλεξάνδρου Βασίλη
Βορριά Παναγιώτη
Ζέρβα Μπέττυ
Μπασδέκη Ευαγγελία
Τηλιγάδη Κωνσταντίνο & Σιτορέγκο Ανδρέα (Ομάδα 'Heimer & Alz')

τους υποστηρικτές και τεχνικούς υπεύθυνους της έκθεσης

Στράτο Χαριτωνίδη
Σπύρο Ρηγόπουλο
Λεωνίδα Μαυρουδή (τοπογράφος-μηχανικός)

Acknowledgements

Curators and Primarolia board of members would like to thank the following people:

NEON for the support - auspice of Where Do We Go From Here exhibition
Maria Tsoukala Head of DH.K.E.P.A.
Janis Jefferies Emeritus Professor, Goldsmiths University of London
Mariana Ziku Curator of the Biennale of Western Balkans
Ilias Chatzichristodoulou Founder of Athens Digital Arts Festival (ADAF)
Elli-Anna Peristeraki Head of Curatorial/Program Coordinator of ADAF
Vasilis Karamitsanis Founder of Animasyros International Animation Festival

Invited artists (in alphabetical order):

Alexandrou Vasilis
Basdekis Evangelia
Tiligadis Konstantinos & Sitorengo Andreas ('Heimer & Alz')
Vorrias Panagiotis
Zerva Betty

Supporters and volunteers in technical and technological aspects of the exhibition:

Stratos Charitonidis
Spyros Rigopoulos
Leonidas Mavroudis (Civil Engineer)

ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΙ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
&
ΕΠΙΜΕΛΗΤΙΚΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ

GUEST
AUTHORS
&
CURATORIAL
TEXTS

Μιλώντας για όρια: Που οδεύουμε από δω και πέρα;

Τζάνις Τζέφρις

Καλλιτέχνης, Επιμελήτρια, Συγγραφέας, Ομότιμη Καθηγήτρια Τεχνών, Goldsmiths Πανεπιστήμιο του Λονδίνου

Το θέμα του Φεστιβάλ Πριμαρόλια 2022 είναι οι τροχιές ενώ η έκθεση Where Do We Go From Here επικεντρώνεται στα όρια. Αυτή είναι η 4η έκδοση από το 2019 και με τιμά ιδιαίτερωσ το γεγονός ότι έως τώρα έχω γράψει τρία (3) δοκίμια για όλες τις εκδόσεις.

Εξαιτίας της πανδημίας, έγραψα αυτά τα κείμενα από την απόσταση ενός άλλου νησιού, την Αγγλία, μακριά από τις ακτές μιας ευρωπαϊκής ταυτότητας που έχει χτιστεί και διαμορφωθεί κατά τη διάρκεια των αιώνων. Από την σύλληψή της, οι μύθοι της Ευρώπης έχουν στηρίξει πρακτικές οικοδόμησης συνόρων που αναπόφευκτα δημιουργούν αποκλεισμούς και οι οποίες με διάφορες μορφές έχουν παραμείνει στον ευρωπαϊκό λόγο.

Είναι οδυνηρά παράδοξο να σημειωθεί ότι η ιδέα των συνόρων υπήρξε τόσο ουσιαστικό κομμάτι μιας διαλυόμενης, διάτρητης και μεταβαλλόμενης γης που βρισκόταν σε ολόκληρη την Ευρώπη. Κάποτε υπήρχε, μόνο η λεκάνη της Μεσογείου, για να καθορίζει τα Διάρητα Γεωγραφικά Σύνορά της· τα οποία εκτεινονταν από τις Ηράκλειες Στήλες στη Δύση, έως τη Μαύρη Θάλασσα στην Ανατολή. Η Μαύρη Θάλασσα βρίσκεται τώρα υπό μαζική καταστροφή ανθρώπων και πόλεων καθώς και θαλάσσιους και χερσαίους αποκλεισμούς του εμπορίου.¹

Όμως, επίσης είναι καιρός να αναλογιστούμε ο καθένας προσωπικά, πού βρισκόμαστε στον κόσμο, καθώς τα ταξίδια αρχίζουν να ανοίγουν και οι άνθρωποι κινούνται διστακτικά προκειμένου να συναντήσουν την οικογένεια και τους φίλους τους, καθώς το κόστος ζωής αυξάνεται και ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται αδυσώπητα.

Θυμάμαι έντονα έναν από τους χαλαρούς περιπάτους που έκανα το 2017 στο Αίγιο, έναν μικρό παράδεισο, κατά μήκος μιας άλλης ακτής και δίπλα στον παλιό σιδηροδρομικό σταθμό, μια περιοχή βιομηχανικής σημασίας που χρονολογείται από το 1890. Ήταν μια περίοδος κατά την οποία οι φημισμένες εξαγωγές σταφίδας μειώθηκαν, ακριβώς τη στιγμή που εισήχθη η τεχνολογία των σιδηροδρόμων σε όλο το νεοσύστατο κράτος της Ελλάδας με στόχο το μελλοντικό εμπόριο σε άλλα ευρωπαϊκά λιμάνια. Τέτοια παράδοξα υπάρχουν παντού.

Ως αφοσιωμένοι και ευφάνταστοι, οι δύο επιμελητές της έκθεσης τονίζουν ότι οι καλλιτέχνες που προσκαλούν για τις εκθέσεις τους, αντιμετωπίζουν πάντα τα ζητήματα, τις προκλήσεις και τα παράδοξα που διατρέχουν τη σύγχρονη ζωή μας. Με κάθε νέα ανάθεση, ανοίγονται διαφορετικά όρια εμπειρίας για να μας υπενθυμίσουν πού μπορούμε να κάνουμε το επόμενο βήμα μας, την επόμενη κίνησή μας προς ένα νέο ταξίδι, ασφαλέστερο για μερικούς από άλλους.

Όταν έγραψα στο πρώτο δοκίμιο το 2019, «Οι υλοποιημένες γεωγραφικές περιοχές συνδυάζονται με ευφάνταστες προβολές που στηρίζονται στις ανθρώπινες ικανότητες να επαναχαρτογραφούν και να μεταμορφώνουν την καθημερινότητα μέσα από ουσιώδεις ενέργειες και στοχαστικές συζητήσεις», ελάχιστα είχα φανταστεί πόσο σημαντικό θα γινόταν το φεστιβάλ Primagolia, έχοντας ως έδρα του ένα ιδιαίτερο μέρος τόσο μεγάλης ιστορικής σημασίας στη βόρεια Πελοπόννησο. Οι εκθέσεις ξεκίνησαν με έργα τέχνης σε συμβολικά περιβάλλοντα και μεταφορικούς κήπους, κινήθηκαν μέσα από τους ρυθμικούς τόνους των φωνητικών λέξεων του James Joyce που αντηχούν την «Οδύσσεια» του Ομήρου (2020), φτάνοντας στο «Threading Networks» («Δίκτυα νημάτων») το οποίο συνδύασε ανόμοιες οντότητες μέσω των υλικών και ηλεκτρονικών μηνυμάτων του σε πολιτιστικές πρακτικές και δίκτυα επικοινωνίας (2021).

Με την υποστήριξη του οργανισμού NEON, τα δίκτυα εξαπλώνονται, γίνονται όνειρα για άλματα στο άγνωστο, πέρα από τα όρια που προσπαθούν να μας περιορίσουν. Καθώς γράφω αυτές τις γραμμές το 2022, επιστρέφω στον Καλβίνο, στις Αόρατες Πόλεις, το οποίο γράφτηκε το 1972 και αναφέρεται σε έναν νεαρό φοιτητή τέχνης που ονειρευόταν να ταξιδέψει σε άλλους κόσμους.

*"Υπάρχει ένα αόρατο νήμα που συνδέει το ένα ζωντανό ον με το άλλο για μια στιγμή, στη συνέχεια ξετυλίγεται, έπειτα τεντώνεται και πάλι μεταξύ των κινούμενων σημείων καθώς σχεδιάζει νέα και γρήγορα μοτίβα ..."*²

Τζάνις Τζέφρις

St Leonards on Sea, Ηνωμένο Βασίλειο

10 Ιουνίου 2022

¹ Αρχαίο όνομα που αποδίδεται στα ακρωτήρια που πλαισιώνουν το Στενό του Γιβραλτάρ στην Ευρώπη και του Monte Hacho στη Θέουτα στην Αφρική. Το Jebel Musa, δυτικά της Θέουτα, στο Μαρόκο, μερικές φορές θεωρείται μία από τις Στήλες.

² Αόρατες Πόλεις - Ιταλο Καλβίνο - 1972 στα ιταλικά ως «Le città invisibili». Πρόκειται για μια συζήτηση μεταξύ Μάρκο Πόλο και Κουμπλάι Χαν στην οποία, ο πρώτος περιγράφει μια σειρά θαυμαστών, υπερρεαλιστικών πόλεων στην περιοχή του Χαν. Πηγή έμπνευσης αποτελούν η αλληλεπίδραση της πραγματικότητας και της φαντασίας και η ίδια η τέχνη της μυθολογίας εμπνέουν.1.

On Boundaries: Where Do We Go From Here?

Janis Jefferies

Artist, Curator, Writer, Emeritus Professor of Visual Arts, Goldsmiths University of London

Where Do We Go From Here?

The theme of the 2022 Primarolia festival is trajectories and the exhibition Where Do We go From Here focus is on boundaries. This is the 4th edition since 2019 and I have been greatly honoured to write three (3) essays for all editions.

Where Do We Go From Here?

Due to the pandemic, I have written these texts from the distance of another island, England cast from the shore of a European identity has been honed and shaped over centuries. From its inception, myths of Europe have advocated practices of bound-ary building that inevitably create exclusions, and which in various guises have remained in European discourse.

Where Do We Go From Here?

It is a painful paradox to note that the idea of borders was so much part of a breaking down, breaching and shifting land that lay across Europe. At one time, the Mediterranean Sea basin alone, came to define its geographic Breaching Borders: that stretched from the Pillars of Hercules in the West, to the Black Sea in the East ³. The Black Sea is now under massive human and city destruction, land and sea trade blockades.

Where Do We Go From Here?

But it is also time to personally reflect on where we are in the world, as travel begins to open up and people physically move cautiously to see family and friends as the cost of living rises and the war in Ukraine continues relentlessly. I remember vividly one of the leisurely walks taken in 2017 in Aigio, a little place of paradise, along another shore and by the side the old railway station, a site of industrial importance that dates from 1890. It was a period in which the famed export of currants declined just at the very moment railway technology was introduced across Greece’s newly formed state directed at future trade to other European ports. Such paradoxes exist everywhere.

Where Do We Go From Here?

As the dedicated and imaginative curators of Where Do We Go From Here point out, the artists they commission for their exhibitions always address the issues, challenges and paradoxes that permeate our contemporary lives. With each new commission, diverse thresholds of experience are opened up to remind us where we might take our next step, our next move-ment towards a new journey, safer for some than others.

Where Do We Go From Here?

When I wrote in the first essay in 2019, “Materialized geographies combine with imaginary projections grounded in the human capacities to remap and transform the everyday through evocative actions and reflective conversations” little did I appreciate how significant Primarolia festival would become, grounded as it is within a particular place of such great historical importance in the northern Peloponnese. The exhibitions began with artworks in symbolic settings and garden metaphors, moved through the rhythmical tones of James Joyce’s ear-voicing words that parallel Homer’s Odyssey ‘Ulysses,’ (2020) to ‘Threading Networks’ that stitched disparate entities together via its material and electronic messages across cultural practices and communication networks (2021).

Where Do We Go From Here?

With support of NEON organisation, networks are spreading, leaps into the unknown are dreamt of, beyond boundaries that try to contain us. As I write this in 2022, I return to Calvino, Invisible Cities, poured over in 1972 a young art student dreaming of where I went from here to other worlds.

Where Do We Go From Here?

Where Do We Go From Here?

“There runs an invisible thread that binds one living being to another for a moment, then unravels, then is stretched again between moving points as it draws new and rapid patterns...” ⁴

Where Do We Go From Here?

Where Do We Go From Here?

Where Do We Go From Here?

Janis Jefferies

St Leonards on Sea, UK

10th June 2022

Where Do We Go From Here?

^[3] Ancient name given to the promontories that flank the entrance to the Strait of Gibraltar, the Gibraltar in Europe and Monte Hacho in Ceuta in Africa. The Jebel Musa, west of Ceuta, in Morocco, is sometimes considered one of the Pillars.

^[4] Invisible Cities, - Italo Calvino - 1972 in Italian as Le città invisibili. It consists of a conversation between Marco Polo and Kublai Khan in which the former describes a series of wondrous, surreal cities in the Khan’s domain. The interplay of reality and imagination and the craft of fiction itself are inspirational.

Η εμπειρία του χρόνου

Νάνσυ Χαριτωνίδου

Εικαστικός, Επιμελήτρια έκθεσης

Where Do We Go From Here?

Where Do We Go From Here?

Μετέωροι σε ένα ταξίδι μεταξύ μνήμης, λήθης, τόπου, χρόνου και ύλης. Η καλλιτεχνική ματιά των φετινών Πριμαρολίων, προσγιαλώνει σ’ ένα κτίριο που γενναιόδωρα αφήνεται στα χέρια δυο επιμελητών και έξι καλλιτεχνών· στον παλιό σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης του Αιγίου.

Where Do We Go From Here?

Το κατάλυμά μας για φέτος, ακολουθώντας μια νομαδική πρακτική των εκθέσεων σύγχρονης τέχνης που πραγματοποιούνται στα Πριμαρόλια από το 2019 και για τέσσερις συνεχόμενες χρονιές, είναι ο παλιός Σιδηροδρομικός Σταθμός του Αιγίου. Χτισμένος περί το 1890, αντικρύζει τον Κορινθιακό και φέρει δεκάδες χιλιάδες ταξίδια και επιβάτες για περίπου 100 χρόνια. Δεν είναι δα και λίγα, μέσα στο ιστορικό και χρονικό φάσμα που ενώνει τη σταφιδική κρίση με την κατασκευή του σιδηροδρόμου και τον ερχομό του τραίνου στο Αίγιο.

Where Do We Go From Here?

Το 1973 ο καλλιτέχνης Gordon Matta-Clark παρουσιάζει ένα εμβληματικό έργο, το ***Clock Shower*** μέσα στο ραγδαία αναπτυσσόμενο αστικό τοπίο της Αμερικανικής μεγαλούπολης. Μια περφόρμανς όπου ο καλλιτέχνης «κρέμεται» από τους δείκτες του γιγαντιαίου ρολογιού ενός κτιρίου, επιτελώντας καθημερινές ανθρώπινες ρουτίνες. Κρεμόμαστε από τους δείκτες του ρολογιού, σε μια εποχή που η ταχύτητα του χρόνου ξεπερνάει τις δυνάμεις μας. Αντιλαμβανόμαστε ωστόσο τα γεγονότα και τις εμπειρίες μας σαν μια εξέλιξη καταστάσεων στον τόπο και όχι στον χρόνο. Ο χρόνος είναι μια εμπειρία που ορίζεται από την αλληλουχία των γεγονότων που διαδραματίζονται στο παρελθόν και επηρεάζουν το παρόν και μέλλον. Τα αντικείμενα αλλάζουν μέσα στο χρόνο, σμιλεύονται, σαπίζουν, στρογγυλεύουν, εξατμίζονται. «Ακόμη και ένα σύννεφο γίνεται αντιληπτό, όχι ως συμβάν αλλά ως αντικείμενο που μεταμορφώνεται», σημειώνει ο Arnhemim.

Where Do We Go From Here?

Ο Φερνάντο Πεσσόα αναρωτιέται για την έννοια του χρόνου: *«Δεν ξέρω ποιο είναι το πραγματικό μέτρο που έχει, αν έχει κάποιο. Ξέρω πως το μέτρο του ωρολογίου είναι ψευδές: χωρίζει το χρόνο με βάση του χώρου, έξωθεν»*. Η χρονικότητα δομείται σε διαφορετικά επίπεδα, διαπερνά ολόκληρη την ανθρώπινη φύση και έρχεται ως βασικό στοιχείο διαμόρφωσης της προσωπικότητας και της ταυτότητας του ανθρώπου. Οι καλλιτέχνες βλέπουν το χώρο ως πεδίο καλλιτεχνικής έκφρασης, δράττοντας την ευκαιρία να εκφράσουν σκέψεις και να δημιουργήσουν νέα έργα που αγγίζουν τις έννοιες της μνήμης, της απώλειας, του περαστικού, του ταξιδιού, της εσωτερικής συνείδησης του χρόνου.

Where Do We Go From Here?

Κι ο Πεσσόα, συνεχίζει: *«Αισθάνομαι το χρόνο σαν έναν πελώριο πόνο. Νιώθω πάντα μια υπέρμετρη συγκίνηση όταν εγκαταλείπω κάτι. Το φτωχικό νοικιασμένο δωμάτιο όπου πέρασα μερικούς μήνες, το τραπέζι του επαρχιακού ξενοδοχείου όπου πέρασα έξι μέρες, ως και τη θλιβερή αίθουσα αναμονής του Σιδηροδρομικού σταθμού όπου έμεινα δύο ώρες περιμένοντας το τρένο...»*. Περαστικοί και εμείς φέτος, όπως αρμόζει άλλωστε σ’ ένα σταθμό τραίνου, αναβιώνουμε μια σχέση επιβάτη-ταξιδευτή, τόπου και χρόνου, παρουσιάζοντας το έργο των προσκεκλημένων καλλιτεχνών: **Βασίλη Αλεξάνδρου, Παναγιώτη Βορριά, Μπέττυ Ζέρβα, Ευαγγελίας Μπασδέκη, Κωνσταντίνο Τηλιγάδη - Ανδρέα Σιπορέγκο** (ομάδα ‘Heimer & Alz’), στις συγκλίσεις της performance, των διευρυμένων εγκαταστάσεων, του film και της διάδρασης. Ο **Βασίλης Αλεξάνδρου** ορίζει την κίνηση του χεριού και της προέκτασης του γεωργικού εργαλείου, σαν ένα σύνεργο βαρύτητας και σπουδαιότητας. Στην εγκατάστασή του, τα χειρωνακτικά εργαλεία που στηρίζουν την γεωργική εργασία από αρχαιοτάτων χρόνων, αποκτούν άλλη χρήση και διάσταση στο έργο του καθώς στο ηχητικό μέρος, παρατίθενται με κοπτική διάθεση αναγνωρίσιμες ηχητικές παρεμβάσεις, συνενώνοντας την οικονομική ρευστότητα και ανθρωπιστική κρίση του σήμερα με τις κοινωνικό-πολιτικές αναταράξεις στα τέλη του 19ου αιώνα. Ο **Παναγιώτης Βορριάς** επιλέγει το film και την καταγραφή μιας περιπατητικής περφόρμανς για πρώτη φορά, ως μέσο παρουσίασης του έργου του. Επηρεασμένος από το τοπόσημο της φετινής έκθεσης, αυτό του σιδηροδρομικού σταθμού, επιλέγει να περπατήσει και να καταγράψει αυτή την προσπάθειά του μέσω του βίντεο. Ένα σιωπηλό «προσκύνημα» με αντοχή και στωικότητα κατά τη διάρκεια της οποίας αντιλαμβανόμαστε την ασημαντότητα της κατάληξης και του τερματικού σταθμού. Ένα αφούγκρασμα του τόπου, σε ένα περιβάλλον άχρωμο και άχρονο. Η **Μπέττυ Ζέρβα** στην εγκατάσταση που δημιουργεί στο χώρο, αναλογίζεται τη μετακίνηση, το παρελθόν και το μέλλον, μέσα από ένα οικουμενικά αναγνωρίσιμο αντικείμενο, αυτό της βολίτσας. Ένα αντικείμενο αναπόσπαστα συνδεδεμένο με το ταξίδι, όπου και αν είναι αυτό, με όποιο μέσο. Η σημασία της μνήμης, το μοίρασμά της με γνωστούς και αγνώστους, το ζητούμενου της ανάμνησης. Το έργο της **Ευαγγελίας Μπασδέκη**, συνδεδεμένο με την έρευνα και το αρχειακό υλικό «υφαίνει» λόγια, σκέψεις και αντικείμενα πάνω σε μια ξύλινη κατασκευή. Σ’ ένα πάντρεμα του προσωπικού και του δημόσιου. Η ιστορία ενός τόπου γίνεται κομμάτι της καλλιτέχνης και «γυρίζει» πίσω πλούσιο πια το υλικό και το παρουσιάζει στο κοινό, μέσα από μια εγκατάσταση στο χώρο που συνοδεύεται από live perfor- mance και ηχητικά στοιχεία. Τέλος, το συνεργατικό έργο των **Τηλιγάδη Κωνσταντίνου - Σιπορέγκο Ανδρέα** (ομάδα “Heimer & Alz”). Μια διαδραστική οπτικοακουστική εγκατάσταση γემίζει τον σιδηροδρομικό σταθμό και εκθεσιακό χώρο με εικόνες, μνήμες, ιστορικά στοιχεία, αλλά και συναισθηματικά φορτία που συνδέουν το τότε με το τώρα. Τα γεγονότα και οι τεταμένες εποχές της σταφιδικής κρίσης περνούν μέσα από τους τοίχους, ανατρέποντας την ισορροπία παρόντος-παρελθόντος, έσω και έξω τόπου και εαυτού.

Where Do We Go From Here?

«Εάν ο χώρος είναι αγάπη, μήπως τότε η αγάπη είναι χώρος; Ή είναι η αγάπη κάτι που χρησιμοποιούμε για να γεμίσουμε το χώρο; Εάν ο χρόνος τρώει το λουκουμά, μήπως τότε η αγάπη τρώει την τρύπα;» (Ρόμπινς)

Where Do We Go From Here?

Είμαστε τρύπες στον λουκουμά του χρόνου. Είμαστε στιγμιαίες εκλάμψεις στο καρέ του χρόνου. Είμαστε στην πλατφόρμα με τεσσάρων χρόνων έργα, καλλιτέχνες, παραστάσεις και εμπειρίες, αναμένοντας την ανακοίνωση για τον επόμενο σταθμό.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ
<div> <div><ol style="list-style-type: none">Πεσσόα, Φ. (2008) Πεσσόα Α-Ω. Επιμέλεια Μαρία Παπαδήμα, Αθήνα: Εκδόσεις Εξάντας. Ρόμπινς Τομ, (1998) Ακόμη και οι Καουμπόισσες μελαγχολούν, Αθήνα: Εκδόσεις Αίολος. Arnheim R. (1999) Τέχνη και οπτική αντίληψη. Αθήνα: Εκδόσεις Θεμέλιο. R. Sokolowski (2003) Εισαγωγή στη Φαινομενολογία. Εκδόσεις Πανεπιστημίου Πατρών. Καλλιτέχνης: Gordon Matta-Clark</div></div>

The experience of time

Nansy Charitonidou

Artist, Curator of the exhibition

Εργαστήριο της Νανσύ Τσαριτωνίδου

Suspended in a journey, always between memory, oblivion, space, time and materiality. The artistic approach of this year’s Primarolia arrives in a building which is being generously given to a team of curators and six artists; at the old Railway Station of Aigio.

Η Νανσύ Τσαριτωνίδου

The place that hosts our exhibition this year, according to a nomadic methodological approach of the exhibitions of contemporary art in Primarolia since 2019, is the old Railway Station of Aigio. The station dates back to 1890, facing the Corinthian Gulf; it is a site that holds a record of thousands of journeys and passengers for nearly 100 years. There are many of them indeed, within the historical and temporal spectrum that connects the currant crisis with the construction of railway in Greece and the arrival of the train in Aigio.

Η Νανσύ Τσαριτωνίδου

In 1973, the artist Gordon Matta-Clark presents an iconic work, ***Clock Showe**r* in the rapidly developing urban landscape of the American metropolis. A performance where the artist "hangs" from the hands of a giant clock of a building, performing daily human routines. We hang from the hands of the clock, at a time when the speed of time exceeds our strength. However, we perceive the events and experiences as a development of situations in place and not in time. Time is an experience defined by the sequence of events that took place in the past and affect the present and future. Objects change over time, they sculpt, rot, round, evaporate. "Even a cloud is perceived, not as an event but as an object that is transformed" notes Arnheim. Temporality is structured at different levels, permeates the entire human nature and comes as a key element in the formation of the personality and identity of the person.

Η Νανσύ Τσαριτωνίδου

Fernando Pessoa wonders about the notion of time: *“I don't know how it is measured, if it can be. I know that the measure of the clock is false; it divides time on the basis of space, from the outside.”* The time quality consists of different layers, trespasses the human nature and becomes a vital element of the human identity and personality. Artists treat this site as a space of artistic expression, embracing the opportunity to create new works of art which deal with the issues of memory, loss, transience, journey and esoteric consciousness of time.

Η Νανσύ Τσαριτωνίδου

Pessoa reflects further: *“I feel time like a huge pain. I always feel an overwhelming thrill when I give something up. The humble rented room where I spent a few months, the table in the country hostel where I spent six days, as well as the miserable waiting room of the Railway station where I spent two hours waiting for the train…”*. We are also passers-by, this year, as it suits to a train station; we revive this relationship of traveler-passenger and place and time, by presenting the works of guest artists: **Vasilis Alexandrou, Panagiotis Vorrias, Betty Zerva, Evangelia Basdekis, Konstantinos Tiligadis-Andreas Sitorego** (‘Heimer & Alz’) in the convergences of performance art, expanded installations, films and interaction. In particular, **Vasilis Alexandrou,** treats the motion of hand and the extension of agricultural tools, as a paraphernalia of magnitude and significance. In his installation, the tools that assist the agricultural work ever since the ancient times, ascribing them with a new use and dimension as in the sound part, the artist uses in a mocking mood, recognizable audio interventions, by linking the financial liquidity and the current humanitarian crisis with the socio-political upheavals of the end of 19th century. **Panagiotis Vorrias** chooses for the first time, the film and the documentation of a walking performance, as a means of presentation of his work. Influenced by the landmark of this year’s exhibition, the railway station, the artist chooses to walk and document his experience in a video. A silent pilgrimage with endurance and stoicism during which, we understand the insignificance of the destination and the terminal station. A feeling of the place in a timeless and colorless landscape. In her mixed media installation, **Betty Zerva** reflects on journey, past and future, through a universally recognizable object of voyage; the suitcase. An object strongly related to travel, wherever this could be, through any means. The importance of memory, the sharing of it with friends and strangers through image, through photographs; aiming at the need for remembrance. The work of **Evangelia Basdekis** is related to research and historical archives, “weaves” words, thoughts and handmade objects upon a wooden structure, through a blending of the personal and the public. The history of a place becomes part of the artist which gives it back richer and presents it to the public, through a spatial installation accompanied by live performance and sound elements. Finally, the collaborative work of **Konstantinou**

Tiligadis - Andreas Sitorengo (team "Heimer & Alz"). An interactive audio-visual installation fills the railway station and exhibition space with images, memories, historical elements, but also emotional loads that connect the then with the now. The events and tense seasons of the currant crisis pass through the walls, disturbing the balance between present and past, inner and outer place and self.

«If space is love, then is love space? Or is love something we use to fill space? If time eats the doughnut, does love eat the hole?» (Robins)
<div> <div><div> <div><div></div></div></div> <div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> </div></div></div>

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΗ
<div> <div><ol style="list-style-type: none">Pessoa, F. (2008) Pessoa A-Z. Edited by M. Papadima, Athens: Exandas Publications. Robbins Tom, (1998) Even cowgirls are gloomy, Athens: Aeolos Publications. Arnheim R. (1974) Art and Visual Perception. University of California Press. R. Sokolowski (2000) Introduction to Phenomenology. Cambridge University Press.</div></div> Artist: Gotton Matta-Clark

Στην αποβάθρα: Στοχασμοί για τα όρια και τους προορισμούς

Βασίλης Ψαρράς

Εικαστικός, Επιμελητής έκθεσης, Επίκουρος Καθ. Τμήμα Παραστατικών και Ψηφιακών Τεχνών, Σχολή Καλών Τεχνών, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Υπάρχουν
<div> <div><div> <div><div></div></div></div> <div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> <div></div> </div></div></div>

Το υποστήριξε με πάθος ο Γάλλος δοκιμιογράφος Georges Peres στο βιβλίο του ***Species of Spaces and other Pieces*** (1974). Πράγματι, μπορούμε να σκεφτούμε χώρους ελεύθερους, ζεστούς, φανταστικούς, γεωμετρικούς, ακατανόητους, καθημερινούς, αποπνικτικούς, ιερούς, μεταβατικούς, τεχνητούς, εγκαταλειμμένους, ψηφιοποιημένους, κατακερματισμένους. Χώρους που μπορούν να ξεκινήσουν με ένα μολύβι, μια γραμμή, ένα ριxel, μια πέτρα στο έδαφος που ορίζει και γονιμοποιεί αυτό που φαντάζει ενιαίο. Αυτή η πέτρα, ο λίθινος σχηματισμός ενός ορίου, στην Αρχαία Ρώμη υπήρξε η ένδειξη του θεού Terminus. Το όριο είναι ιερό, εσωκλείει κάτι αλλά όχι με γνώμονα τον περιορισμό. Το όριο τιμάει με αμέτρητες συνδέσεις και πόρους τις δύο καταστάσεις · πολλές φορές ίσως εκεί η ζωή ευδοκιμεί, ακμάζει μετέωρη. Ο Peres (1974 [2000: 14]) προσθέτει πως ***«ζωή είναι το να περνάς από τον ένα χώρο στον άλλο προσπαθώντας - όσο μπορείς - να μην σκοντάφτεις»***. Στο όριο κάποιος πρέπει να είναι έτοιμος να δεχθεί συχνά ασαφείς διαδικασίες: η τριβή, η θερμότητα, η ρωγμή, η κινητικότητα, το άγνωστο αλλά και το μέλλον. Το όριο είναι ποιητικό, πολιτικό, καθημερινό, οικουμενικό · όριο μιας περιοχής, μιας εποχής, μιας κοινωνίας.

Κινούμαστε στον χώρο, δεξιά-αριστερά-πίσω-εμπρός-πάνω-κάτω. Όμως το διάνυσμα είναι κενό νοήματος χωρίς οι αισθήσεις και η μνήμη να δίνουν πρόσημο και νόημα σε αυτό · να καθίσταται ο χώρος τόπος. Μπορούμε να σκεφτούμε τους χώρους να έχουν αποχρώσεις όπως οι λέξεις σε ένα κείμενο, όπως τα χρώματα σε έναν πίνακα του Paul Klee · να έχουν υγρασία, θερμοκρασία και πατίνα μνήμης · να δημιουργούν ποικιλία όπως τα άτομα ενός πλήθους στα μάτια του ιερού πλάνητα (flaneur). Παρόλα αυτά, ανάμεσα τους παρατηρεί κάποιος χώρους με μια ξεχωριστή λειτουργία – χώρους που λειτουργούν ως σημεία στίξης, χώρους με μια ενδιάμεση ποιότητα όπως ένας σταθμός. Χώρος μετέωρος, μετάβασης, αναμονής, ονειροπόλησης, φόβου, λύπης, έρωτα και χαράς. Χώρος ταυτόχρονα κυνικός και ευαίσθητος.

Αδιαμφισβήτητα διανύουμε μια μεταιχμιακή εποχή. Όμοια της έχει ξαναυπάρξει αν δεχθούμε την ποιητική εικόνα των δεκαετιών και αιώνων ως κύματα μιας θάλασσας που επαναλαμβάνει διαφορετικά τον εαυτό της. Ατενίζουμε την εποχή με ειλικρίνεια, νοσταλγία, κυνισμό και αισιοδοξία. Η αποβάθρα, η скаλωσιά, ο σταθμός, οι ράγες, ίσως είναι το πιο ειλικρινές σημείο για μια συλλογική συνειδητοποίηση. Στους millenniums το γύρισμα της σελίδας-εποχής αντχει πολύ έχοντας υπάρξει η γενιά του Internet, της περιβαλλοντικής κρίσης και της πτώσης του Τείχους. Ατενίζοντας την εποχή με μια μεταμοντέρνα

ευαισθησία (metamodern) - μια συνεχή ταλάντωση μεταξύ των προηγούμενων εποχών του μοντέρνου (modern) και μεταμοντέρνου (postmodern). Οι Vermeulen και Van den Akker (2010) στο δοκίμιό τους «Σημειώσεις για τον Μεταμοντερνισμό» περιγράφουν την meta-μοντέρνα συνθήκη σαν «ένα εκκρεμές που ταλαντεύεται ανάμεσα σε αναρίθμητους πόλους», με το πρόθεμα «μέτα-» να εμπνέεται από το Πλατωνικό μεταξύ, το ενδιάμεσο έδαφος.

«Ο meta-μοντερνισμός ταλαντεύεται μεταξύ ενός μοντέρνου ενθουσιασμού και μίας μεταμοντέρνας ειρωνείας, μεταξύ της ελπίδας και της μελαγχολίας, μεταξύ της αφέλειας και της επίγνωσης, μεταξύ της ενσυναίσθησης και της απάθειας. Κάθε φορά που ο μοντέρνος ενθουσιασμός κινείται προς τον φανατισμό η βαρύτητα τον επαναφέρει πίσω στην ειρωνεία· τη στιγμή που η ειρωνεία αγγίζει την απάθεια, η βαρύτητα την επαναφέρει πίσω στον ενθουσιασμό» (*Vermeulen και Akker, 2010*).

Η αποβάθρα χαρακτηρίζεται από μια ξεχωριστή ποιότητα, δεν είναι ένας χώρος-προορισμός, ούτε απλώς ένας χώρος μετάβασης. Είναι ένας οικουμενικός χώρος υπενθύμισης της μεταβατικής μας φύσης, της εφήμερης, παρουσίας μας. Φτάνουμε εδώ από τόσο διαφορετικές ζωές και καθημερινότητες, με τόσο ίδιες ανησυχίες και τραύματα. Στην αποβάθρα επιτελείται μια ‘διαβατήρια τελετή’ (rites of passage) όπως κατά τον 20ο αιώνα περιέγραψαν οι Van Gennep (1908) και Turner (1969). Γινόμαστε μεθοριακές μορφές, εισερχόμαστε μέσα σε μια νέα δομή και κατώφλι - liminal. Η αναμονή ζωτικό χαρακτηριστικό της ωρίμανσης, ενώ η περιβάλλουσα υλικότητα ενδυναμώνει το τελετουργικό: ράγες, ρολόγια, πίνακες ανακοινώσεων, φωτεινά σινιάλα, παγκάκια, τσιμέντο, βαγόνια, αριθμοί και δρομολόγια, εισιτήρια και σιωπηλές φιγούρες σταθμαρχών και ταξιδιωτών. Κάποιοι ήρθαν για να φύγουν, κάποιοι άλλοι έφυγαν για να έρθουν. Πίσω στον 19ο αιώνα η σταφιδική κρίση και ο ερχομός του τρένου δημιουργούν μια νέα οριακή συνθήκη. Νέες προοπτικές, επανενώσεις, αποχωρισμοί, ευκαιρίες για δουλειά. Ο χρόνος αποκτά νέα σημασία, νέο τεχνικό λεξιλόγιο, νέα εφήμερα τοπία, ενώ η περιπλάνηση νέες προοπτικές, η μετακίνηση με νέες ταχύτητες, η μεταφορά ιδεών, ανθρώπων, υλικών και προϊόντων «από» και «προς», γίνεται μια νέα πραγματικότητα. Από και προς: προθέσεις με κατεύθυνση.

Where do we go from here - ο τίτλος της φετινής έκθεσης αποτελεί μια προσωπική και συλλογική φράση/σκέψη που ο καθένας συναντάει σε διαφορετικές στιγμές και εποχές. Με τον ίδιο τρόπο οι φετινοί καλλιτέχνες δημιουργούν νέες τροχιές κριτικής σκέψης μέσα στον σταθμό με έργα στις συγκλίσεις performance art, των εγκαταστάσεων και των νέων μέσων. Διάδραση, σώμα, ισορροπία, αντικείμενα επεκτάσεις του ονείρου και της νοσταλγίας, τεχνο-ποιητικές προεκτάσεις του έξω και του μέσα, σε φυσικούς, παρελθοντικούς και δυνητικούς χώρους. Οι Pink Floyd στο *Division Bell* (1994) αναρωτιούνται αιωρούμενοι μέσα από τα λόγια του Stephen Hawking (1942-2018) που στα αλήθεια πάμε από εδώ, ενώ ο Martin Luther King επιλέγει να αναρωτηθεί σε μια εξίσου μεταιχμιακή εποχή για την πραγματική ελευθερία και δικαιώματα του ατόμου στο βιβλίο του *Where Do We Go From Here: Chaos or Community* (1967). Η φράση έχει κάτι το ξεχωριστό, meta-μοντέρνα αιωρείται ανάμεσά μας γνωρίζοντας τόσο την τετριμμένη, καθημερινή όσο και πνευματική, οικουμενική φύση της. Αντικατοπτρίζοντας το προσωπικό και το συλλογικό, ανακοινώνεται η ίδια από τα ηχεία του σταθμού, παίρνει την μορφή πολύχρωμου σινιάλου στην άκρη του σταθμού, γίνεται ψίθυρος στο αυτί του αγαπημένου προσώπου, περπατάει περιμένοντας στον χώρο, έχει συντεταγμένες και όνειρα καθώς μπορεί να κοιτάξει προς τα πίσω έχοντας την ελευθερία και το ρίσκο να προχωρήσει εμπρός - προς κάθε δυνατή κατεύθυνση την επόμενη στιγμή.

	
BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	

- Gennep, A., Van, (1960 [1908]) The Rites of Passage. Trans. Vizedom, M. B., and Caffee, G. L., Chicago. The University of Chicago Press.
- King Luther, M. (1967) Where Do We Go From Here: Chaos or Community. Boston: Beacon Press.
- Peres, G. (1974) Species of Spaces and Other Pieces. London: Penguin.
- Turner, V., (1969) The Ritual Process. New York. Aldine de Gruyter.
- Vermeulen, T. and Van den Akker, R. (2010) Notes on Metamodernism, Journal of Aesthetics and Culture, 2:1, DOI: 10.3402/jac.v2i0.5677
- Πέρεκ, Ζ. (2000). Χορείες Χώρων. Μτφ. Κυριακίδης, Α., Αθήνα: Εκδόσεις Ύψιλον.

On the platform: Reflections on boundaries and destinations

Bill Psarras

Artist, Curator of the exhibition, Assistant Professor Dept. of Performing and Digital Arts, School of Arts, University of the Peloponnese

	
There are	
	m
	a
	n
	y
{ ; }	species of spaces

This is what passionately supported the French essayist Georges Peres in his book ***Species of Spaces and other Pieces*** (1974). Indeed, we can think of free, warm, imaginary, geometric, incomprehensible, everyday, suffocating, sacred, transitional, artificial, abandoned, digitised, fragmented spaces; spaces that can begin with a pencil, a line, a pixel, a stone on the ground that defines and fertilizes what seems to be unified. This stone, the stone formation of a boundary, in Ancient Rome was the indication of the god Terminus. The boundary is sacred, enclosing something but not in terms of limitation. The boundary honors with countless connections and resources the two states; many times perhaps there life thrives, fl ourishes suspended. Peres (1974 [2000: 14]) adds that *"life is to pass from one space to another trying - as much as you can - not to stumble."* At the boundary, one must be ready to accept often vague processes: friction, heat, crack, mobility, the unknown, but also the future. The boundary is poetic, political, everyday, universal; the boundary of a region, an era, a society.

Bill Psarras

We move in space, right-left-back-forward-up-down. But the vector is empty of meaning without the senses and memory giving sign and meaning to it; turning the site into a place. We can think of spaces having shades like the words in a text, like the colors in a painting by Paul Klee; having humidity, temperature and the patina of memory; creating variety like the individuals of a crowd in the eyes of the holy planet. However, among them one observes spaces with a separate function - spaces that act as punctuation marks, spaces with an intermediate quality like a station. A suspended space, a space of transition, waiting, daydreaming, fear, sadness, love and joy. A space cynical and sensitive at the same time.

Bill Psarras

We are undoubtedly going through a borderline era. Such an era has existed before if we accept the poetic image of decades and centuries as waves of a sea that repeats itself in a different way. We gaze at the era with sincerity, nostalgia, cynicism and optimism. The platform, the scaffolding, the station, the rails, perhaps the most honest point for a collective realization. In millennials, the turn of the page-era echoes a lot, having been the generation of the Internet, the environmental crisis and the fall of the Wall. Gazing at the era with a metamodern sensibility - a constant oscillation between the previous eras of modern and postmodern. Vermeulen and Van den Akker (2010) in their essay "Notes on Metamodernism" describe the meta-modern condition as "a pendulum oscillating between innumerable poles", with the prefix "meta-" inspired by the platonic between, the intermediate ground.

Bill Psarras

"Metamodernism oscillates between a modern excitement and a postmodern irony, between hope and melancholy, between naivety and awareness, between empathy and apathy. Every time modern enthusiasm moves towards fanaticism, gravity brings it back to irony, while irony touches apathy, gravity brings it back to excitement" (*Vermeulen and Akker, 2010*).

Bill Psarras

The platform is characterised by a special quality, it is neither a place-destination, nor just a place of transition. It is a universal place of reminder of our transitional nature, of our ephemeral presence. We arrive here from such different lives and daily routines, with so many same worries and traumas. On the platform there is a 'ritual of passage' as described in the 20th century by Van Gennep (1908) and Turner (1969). We become border forms, we enter a new structure and threshold - liminal. Waiting is a vital feature of maturation, while the surrounding materiality strengthens the ritual: rails, clocks, bulletin boards, bright signals, benches, cement, wagons, numbers and itineraries, tickets and silent figures of station masters and travelers. Some came to leave, some others left to come. Back in the 19th century, the raisin crisis and the arrival of the train create a new borderline condition. New perspectives, reunifications, separations, opportunities for work. Time acquires a new meaning, new technical vocabulary, new ephemeral landscapes, while wandering acquires new perspectives, moving at new speeds, the transfer of ideas, people, materials and products "from" and "to", becomes a new reality. To and from: prepositions with a direction.

Bill Psarras

Where do we go from here - the title of this year's exhibition is a personal and collective phrase / thought that everyone encounters at different moments and eras. In the same way, this year's artists create new orbits of critical thinking within the station with works converging performance art, installations and new media. Interaction, body, balance, objects extensions of dream and nostalgia, techno-poetic extensions of the outside and the inside, in physical, past and potential spaces. Pink Floyd in *Division Bell* (1994) wonder through a rhythmic pattern; floating through the words of Stephen Hawking (1942-2018) where we really go from here, while Martin Luther King chooses to wonder in an equally borderline era about the true freedom and rights of the individual in his book *Where Do We Go From Here: Chaos or Community* (1967). This phrase has something special. The metamodern hovers among us knowing both its trivial, everyday and spiritual, universal nature. Reflecting the personal and the collective, it announces itself from the speakers of the station, takes the form of a colorful signal at the edge of the station, becomes a whisper in the ear of the loved one, walks waiting in the space, it has coordinates and dreams as it can look backwards having the freedom and risk of moving forward - in every possible direction in the next moment.

Bill Psarras

	
BIBLIOGRAPHY	

- Gennep, A., Van, (1960 [1908]) The Rites of Passage. Trans. Vizedom, M. B., and Caffee, G. L., Chicago. The University of Chicago Press.
- King Luther, M. (1967) Where Do We Go From Here: Chaos or Community. Boston: Beacon Press.
- Peres, G. (1974) Species of Spaces and Other Pieces. London: Penguin.
- Turner, V., (1969) The Ritual Process. New York. Aldine de Gruyter.
- Vermeulen, T. and Van den Akker, R. (2010) 'Notes on Metamodernism' Journal of Aesthetics and Culture, Vol. 2, Issue 1, DOI: 10.3402/jac.v2i0.5677
- Πέρεκ, Ζ. (2000). Χορείες Χώρων. Μτφ. Κυριακίδης, Α., Αθήνα: Εκδόσεις Ύψιλον.

Μη τόποι και βιοπολιτισμική μνήμη

Μαριάνα Ζήκου

Ίδρυτικό μέλος και Επιμελήτρια της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, Ιστορικός Τέχνης

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Η θεματική της έκθεσης καλεί σε μια εκ νέου πραγμάτευση μιας κρίσιμης περιόδου για τη βιωσιμότητα των αγροτικών παραδόσεων και κοινοτήτων που ασχολούνταν με την παραγωγή της μαύρης σταφίδας κυρίως στην Πελοπόννησο στο τέλος του 19ου αιώνα, σε ένα πρώιμο επεισόδιο εκτεταμένης περιβαλλοντικής κρίσης, εντατικοποίησης των μονοκαλλιεργειών, παγκοσμιοποίησης των συστημάτων εμπορίας τροφίμων και μετέπειτα μαζικής οικονομικής μετανάστευσης (Meloni & Swinnen, 2017). Η σύνδεση με την τεχνολογική πρόοδο της εποχής με σημείο αναφοράς τον σιδηρόδρομο, δημιουργεί μια γόνιμη αντιπαραβολή που εμπνέει την εξερεύνηση λιγότερο γνωστών μικροϊστοριών και των συναισθηματικών τους διαστάσεων, μεταξύ μιας καθυστερημένης εκβιομηχάνισης στη βαλκανική χερσόνησο, τόσο στην απελευθερωμένη Ελλάδα όσο και στις περιοχές υπό οθωμανική κυριαρχία (Tozoğlu, 2013), και ενός ζωντανού αγροτικού τοπίου αγωνιζόμενων κοινοτήτων με γεωργικές γνώσεις που ενσωματώνουν πτυχές της άυλης και φυσικής πολιτιστικής κληρονομιάς.

Η αναφορά στο μέσο του σιδηρόδρομου και των τροχιών φέρνει στο προσκήνιο τους νέους τόπους και τις ταυτότητες που μεγεθύνονται με την επιταχυνόμενη μεταφορά σε μαζικές ανώνυμες ροές. Χαρακτηρισμένοι ως μη τόποι (Augé, 1995), μαζί με άλλους αντίστοιχους μη τόπους όπως οι αυτοκινητόδρομοι, τα αεροδρόμια κ.α., επέδρασαν στην ανάδυση της νεωτερικότητας και των ανοίκειων εμπειριών όπως τη βίωσαν. Αρκετές δεκαετίες αργότερα, η εμπειρία του καλλιτέχνη Tony Smith αποτέλεσε μια ποιητική έκφραση ενός τέτοιου βιώματος, ένα νυχτερινό οδικό ταξίδι στον μεγάλο αυτοκινητόδρομο του New Jersey που έκανε μαζί με τρεις μαθητές του, που μνημονεύεται ως η συμβολική εισαγωγή στην τέχνη του μινιμαλισμού:

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

«Αυτή η διαδρομή ήταν μια αποκαλυπτική εμπειρία. Ο δρόμος και μεγάλο μέρος του τοπίου ήταν τεχνητά, και όμως δεν μπορούσαν να χαρακτηριστούν έργο τέχνης. Είχαν τέτοια επίδραση πάνω μου που η τέχνη δεν είχε καταφέρει ποτέ. Φαινόταν ότι υπήρχε μια πραγματικότητα εκεί που δεν είχε έως τώρα καμία έκφραση στην τέχνη.» (Fried, 1967).

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Σε αυτό το πλαίσιο, οι συμμετοχές των καλλιτεχνών στην έκθεση και τα έργα τους μεταμορφώνουν τα όρια του παλιού σιδηροδρομικού σταθμού Αιγίου από μη τόπο σε σημασιολογικά φορτισμένο χώρο, εξερευνώντας τις αισθητικές διαστάσεις μιας ιστορικής περιόδου κρίσης και των βιοπολιτισμικών της προεκτάσεων.

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

experience, a night road trip on the great highway of New Jersey which he did together with three of his students, and which he recalls as the symbolic introduction to the art of minimalism:

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

" This drive was a revealing experience. The road and much of the landscape was artificial, and yet it couldn't be called a work of art. On the other hand, it did something for me that art had never done. [...] It seemed that there had been a reality there which had not had any expression in art."» (Fried, 1967).

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

In this context, the participation of the artists in the exhibition and their works transform the boundaries of the old railway station of Aigio from a non-place to a semantically charged space, exploring the aesthetic dimensions of a historical period of crisis and its biocultural implications.

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Non-places and biocultural memory

Mariana Ziku

Co-founder and Program Curator of the Biennale of Western Balkans, Art historian

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

Έργο της Μπιενάλε Δυτικών Βαλκανίων, 2013

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΑΣΙΛΗΣ

Πόσο μακριά φτάνει το χέρι σου;

Διαδραστική εγκατάσταση, αγροτικά εργαλεία, ηχεία, μικροελεγκτές
 Διαστάσεις: μεταβλητές
 Έτος: 2022
 Με την ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη ©

Η εγκατάσταση αφορμάται από την υπόθεση της σταφιδικής κρίσης, που κατά το τέλος του 19ου αιώνα έπληξε τη χώρα και ιδιαίτερα την περιοχή της Πελοποννήσου. Η σταφίδα υπήρξε το πρώτο εξαγωγικό προϊόν της χώρας, με μεγάλες ποσότητες να διοχετεύονται σε ευρωπαϊκές χώρες και κυρίως στη Μεγάλη Βρετανία. Η υπερπαραγωγή της κατά τη δεκαετία του 1870 οδήγησε λίγα χρόνια αργότερα στην πτώση των τιμών και στη μη διάθεση του εμπορεύματος, στοιχείο που οδήγησε σε μεγάλες κοινωνικές αναταραχές τους αγροτικούς πληθυσμούς της εποχής. Η εγκατάσταση αποτελείται από τρία παλιά γεωργικά εργαλεία (τσάπα, αξίνα, τσουγκράνα), των οποίων η χρήση έχει ακυρωθεί, καθώς τα στελέχη τους αποκτούν μνημειακές διαστάσεις, καλύπτοντας το ύψος του εκθεσιακού χώρου. Η προσθήκη ηχητικών αποσπασμάτων από τον εθνικό ύμνο του Ηνωμένου Βασιλείου και κειμένων για την υπεραξία και τα κρυπτονομίσματα προσθέτουν νέα πλαίσια ανάγνωσης στο έργο, με την κρίση του παρελθόντος να αποκτά νέα συμφραζόμενα στο σύγχρονο παγκοσμιοποιημένο οικονομικό σύστημα.

ALEXANDROU VASILIS

How far does your hand reach?

Interactive installation, agricultural tools, speakers, micro-controllers
 Dimensions: variable
 Year: 2022
 Courtesy of the artist ©

The installation is inspired by the currant crisis which took place during the end of 19th century hitting hard the Greek state and in particular the region of Peloponnese. Black currant was one of the top exported products, with significant flows towards Great Britain among other European ports. During 1870s, overproduction led to a slump in prices and reduction of product; something that gave rise to social turmoil among workers of the cultivation. The current installation consists of three (3) agricultural tools (hoe, mattock, rake) which practical use has been altered ascribing them with monumental perspectives filling the exhibition space. The integration of sound excerpts from the national anthem of Great Britain with texts and quotes regarding the capital gain and cryptocurrency; add new perspectives for the work; having the past crisis as a metaphor with potential for the contemporary global economic system.

ΒΟΡΡΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

750.000 μέτρα

Βίντεο εγκατάσταση, καταγραφή περιπατητικής δράσης
Μονοκάναλο βίντεο Full HD 16:9, ασπρόμαυρο, στέρεο ήχος,
Έτος: 2022
Με την ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη ©

Επτακόσια πενήντα χιλιόμετρα ήταν η απόσταση που κάλυπτε το σιδηροδρομικό δίκτυο της Πελοποννήσου την εποχή της μεγάλης του ακμής. Σήμερα, σχεδόν στο σύνολό του, είναι ανενεργό. Το έργο 750.000 Μέτρα αφορά σε μία πολήμερη καταγραφή μιας δράσης επάνω στο εγκαταλελειμμένο δίκτυο. Είναι ένα ασπρόμαυρο φιλμ που βασίζεται στην εξής σκέψη: να περπατήσω, ισορροπώντας επάνω σε όλες τις εγκαταλελειμμένες ράγες του ανενεργού δικτύου, ακολουθώντας την πορεία των γραμμών στην Πελοπόννησο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, θέλοντας να αφουγκραστώ τις εξιστορήσεις τους, χαρτογραφούνται και καταγράφονται δράσεις σε απρόβλεπτες συνθήκες και καταστάσεις κατά μήκος των γραμμών, μην γνωρίζοντας τι θα συναντήσω ή τι θα αντιμετωπίσω εμπρός μου. Καθώς η φύση έχει ανακαταλάβει τις ράγες, μη προσβάσιμα, δυσπρόσιτα σημεία και κάθε λογής εμπόδια σε διάφορα μέρη, δημιουργούν μια διαδρομή στην οποία καλείσαι να ισορροπήσεις σε ένα δύσκολο όριο. Ριχνοντας ματιές σε παρελθοντικές ρίζες και παιδικά παιχνίδια, ανάμεσα σε μνήμες από το παρελθόν και το σήμερα, πραγματώνεται μια πορεία βιωματική, μια εσωτερική εξισορρόπηση.

VORRIAS PANAGIOTIS

750.000 metres

Video installation, documentation of walking action
Single channel video Full HD 16:9, stereo sound, black & white
Year: 2022
Courtesy of the artist ©

Seven hundred and fifty kilometers was the distance covered by the railway network of the Peloponnese at the time of its great prosperity. Today, almost entirely, it is inactive. The 750,000 Meters project involves a multi-day recording of an action on the abandoned network. It is a black and white film based on the following thought: to walk, balancing on all the abandoned rails of the inactive network, following the course of the lines in the Peloponnese. In this way, wanting to listen to their stories, actions are mapped and recorded in unpredictable conditions and situations along the lines, not knowing what I will encounter or what I will face in front of me. As nature has recaptured the rails, inaccessible, inaccessible places and all sorts of obstacles in various places create a path in which you are called to balance to a difficult limit. Taking a look at past roots and children's toys, between memories from the past and the present, an experiential course takes place, an inner balance.

ZEPBA ΜΠΙΕΤΤΥ

Ανακατευθύνσεις

In situ εγκατάσταση, μέταλλο, ύφασμα, χαρτί και φως
Διαστάσεις: μεταβλητές
Έτος: 2022
Με την ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη ©

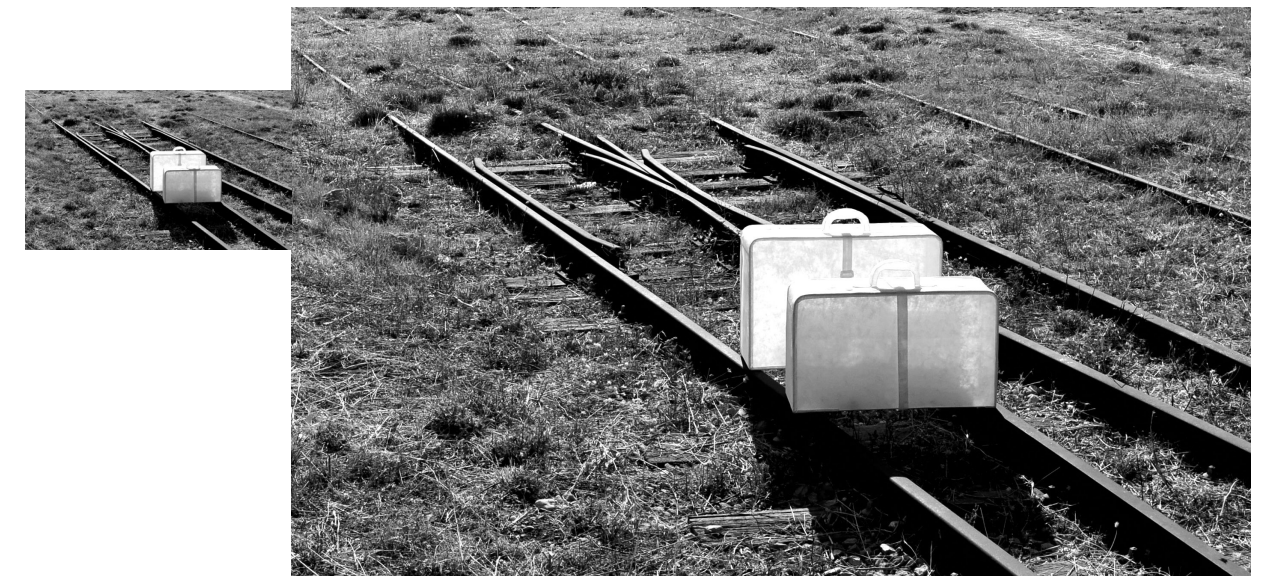
Ο χρόνος είναι η απόσταση ανάμεσα σε δυο σημεία (T. Ουίλιαμς, Γυάλινος Κόσμος). Ο σταθμός του τρένου είναι το σημείο εκκίνησης για το ταξίδι. Το κατώφλι για μια αλλαγή. Στις αποσκευές μας οι εμπειρίες, η προσωπική και συλλογική μνήμη, οι προσδοκίες μας για το μέλλον. Κάποτε οι συνθήκες πιέζουν και το ταξίδι καθίσταται ανάγκη επιτακτική. Η πραγματικότητα, οι βεβαιότητες μας, θρυμματίζονται μπροστά στον φόβο που μας προκαλεί το άγνωστο και ανασυντίθενται με την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο. Η βαλίτσα, σαν αντικείμενο είναι ο παρηγορητικός μας σύντροφος σε αυτό το ταξίδι, στην μετάβαση στον καινούργιο τόπο και χρόνο, όπου θα γραφτεί το επόμενο κεφάλαιο της ζωής μας. Η βαλίτσα περιέχει, τα απαραίτητα, τα αναγκαία, τα αγαπημένα, τα πολύτιμα του καθενός μας. Μνήμες και ιστορίες, λάφυρα και «όπλα». Συνταγές, λάθη, ξόρκια και μαγικά. Ότι θεωρούμε σημαντικό για την επόμενη στάση μας. Το περιεχόμενο της είναι τα υλικά για να χτίσουμε το καινούργιο μας σπίτι. Συνδέει το τώρα με το παρακάτω του καθενός μας. Σηματοδοτεί και προκαθορίζει την αλλαγή που αποζητάμε. Σε μια εποχή σαν την δική μας, όπου όλα μοιάζουν ρευστά και αβέβαια, το ταξίδι, η αλλαγή κατεύθυνσης φαντάζει πιο αναγκαία από ποτέ. Στην εγκατάστασή, με τίτλο *Ανακατευθύνσεις - Re-directions*, οι βαλίτσες/σκελετοί που χρησιμοποιώ είναι διάφανες, ανοιχτές να δεχθούν νέα περιεχόμενα, απαλλαγμένες από βάρη του παρελθόντος. Ένα είδος tabula rasa όπου θα γραφτούν οι προσδοκίες, οι αλήθειες, τα όνειρα και οι πραγματικότητες όλων μας.

ZERVA BETTY

Re-Directions

In situ installation, metal, textile, paper, light
Dimensions: variable
Year: 2022
Courtesy of the artist ©

'Time is the distance between two points' (T. Williams, The Glass Menagerie). The train station is the starting point for a journey. The threshold for a change. Within our luggage we hold our experiences, the personal and collective memory, our expectations for the future. Reality and our certainties are shattered when facing the fear of the unknown; and are taking shape again with the hope for a better future. The object of the suitcase is our company in this journey, towards our transition to a new place and time where the next chapter of our life will be written. The suitcase has all the necessary, important and beloved things of our lives. Memories and histories, loot and weapons. Cures, mistakes, spells and magic. Everything we think it is important for our next stop. The content of a suitcase is what we need to build our next home. It links the present with our future. It highlights and shape the change we desperately need. In an era like this, when everything sounds uncertain, the journey, the change of direction seems more significant than ever. In this work entitled *Re-directions*, the suitcases I use are transparent, open to receive new contents, free of past mistakes. A kind of tabula rasa where all our expectations, truths, dreams and realities will be written down.

ΜΠΑΣΔΕΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Παραλογή

Εγκατάσταση, σκαλωσιά, ξύλο, χαρτί, ήχος, αρχειακό υλικό, επιτέλεση ήχου
Διαστάσεις: μεταβλητές
Έτος: 2022
Με την ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη ©

Εκκινώντας από το γεγονός της σταφιδικής κρίσης και της μαζικής μετανάστευσης ως απόρροια αυτής, το έργο *Παραλογή* διαπραγματεύεται πόσο παγκόσμια είναι μια ιστορία πριν γίνει τοπική και ποσό συλλογική μια μνήμη πριν γίνει προσωπική. Ή μήπως πρέπει το ερώτημα να τεθεί αντίστροφα; Η καλλιτέχνη αναρωτιέται πως οι σύγχρονες όσο και οι παλαιότερες ιστορίες, τα γεγονότα, και η μνήμη θα μπορούσαν να διαβρώσουν ένα οικουμενικό αφήγημα προκαλώντας και εκθέτοντας την βία της καθολικότητας του. Στην εγκατάσταση μικτής τεχνικής με κεντρικό δομικό στοιχείο την σκαλωσιά ως στοιχείο ονειροπόλησης, δημιουργίας και εξέλιξης, τα προσωπικά περιστατικά, συνυφαίνονται με επιτελεστικό και ποιητικό τρόπο, με τις αναμνήσεις, το αρχειακό υλικό, με φανταστικά στοιχεία και την καθημερινότητα των κατοίκων, της καλλιτέχνης και του τόπου.

BASDEKIS EVANGELIA

Paralogi

In situ installation, scaffolding, wood, paper, sound, archives, performance
Dimensions: variable
Year: 2022
Courtesy of the artist ©

Departing from the current crisis era and the mass immigration, the work *Paralogi* explores how worldwide is a story before it becomes local and how collective is a memory before it gets personal. Or is it a question we have to pose vice-versa? The artist wonders how contemporary and past histories, incidents and memory could erode a universal narrative; making apparent the violence of its universality. In the current mixed media installation where scaffolding becomes a basic unit for daydreaming, creation and progress; the personal incidents are interwoven into performative and poetic ways with the memories, local archives, imaginary elements from the everyday life of locals, of the artist and of the place.

...εξαγωγή, ποσότητα, παρακράτηση, νέφες, Αϊβάι, Σμόνη, Ουκρανία, υπερκοσμικό, οπτικό, Δόνια Παρ...
I ταβός, I κλίμα, τσάι, ο...
μπαχαρικά, γαστρονόμο, γούλας, κί...
Υόρκη, Σικάγο, Ντετροίτ, Κόλ...
σαντάς, γκαλερί, Apollo North
American Aviation, Σελήνη, γάλακτος,
καρφί...

ΤΗΛΙΓΑΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΙΤΟΡΕΓΚΟ ΑΝΔΡΕΑΣ

ομάδα Heimer & Alz

In OR out

Οπτικοακουστική διαδραστική εγκατάσταση
Διαστάσεις: μεταβλητές
Έτος: 2022
Με την ευγενική παραχώρηση των καλλιτεχνών ©

Το έργο εμπνέεται από την συλλογική ιστορική μνήμη της περιοχής στο πέρασμα του χρόνου. Γεγονός ο αστικός πολιτισμός μιας αρχιτεκτονικής αντιμετώπισης του χώρου στον χρόνο, ένας έντονος συμβολικός καθρέφτης της καθημερινής ζωής και κουλτούρας των ανθρώπων της πόλης του Αιγίου, όπως αυτή διαγράφεται μέσω της καθημερινής ζωής. Η έντονη πολιτικοοικονομική αλλαγή και τα γεγονότα άφησαν το στίγμα τους στην ατμόσφαιρα της περιοχής. Το έργο in OR out αποτελεί μια οπτικοακουστική διαδραστική εγκατάσταση επί τόπου «in situ» στο σταθμό του Αιγίου. Ένας σταθμός που δεν λειτουργεί πλέον, αλλά "θρέφει" μνήμες και συναισθήματα στις ράγες που σχηματίζει το πέρασμα των ταξιδιωτών, και των περαστικών ανθρώπων που συνεχίζουν το αέναο ταξίδι τους. Το εσωτερικό του εγκαταλελειμμένου σταθμού, εγκλωβίζει το μέσα και το έξω, σταματά τον χρόνο αλλοιώνει τον χώρο. Υπό αυτό το οξύμωρο δεδομένο του χώρου η οπτικοακουστική διαδραστική εγκατάσταση προτείνεται ως μια διπλή παράλληλη προβολή στα χτισμένα παράθυρα και τις πύλες εισόδου του σταθμού. Προβολές με εγκλωβισμένα εικονοστοιχεία, σύμβολα δημιουργημένα με βάση την αρχειακή έρευνα και τα δεδομένα της θεαματικότητας της έκθεσης. Η προβολή εικόνων από τον εξωτερικό στον εσωτερικό χώρο του σταθμού πάνω στις χτισμένες επιφάνειες και οι ήχοι, ολοκληρώνουν την ατμόσφαιρα, το σενάριο της εγκατάστασης, όπου ο θεατής συμβάλει με την επίδραση του να την ολοκληρώσει. Το έργο συνδιαλέγεται με τον ζωτικό χώρο του σταθμού και την συναισθηματική φόρτιση προσωπικών επιθυμιών του θεατή για την δημιουργική υπόσταση μιας νέας εμπειρίας που συνεχίζει την λειτουργία του σταθμού.

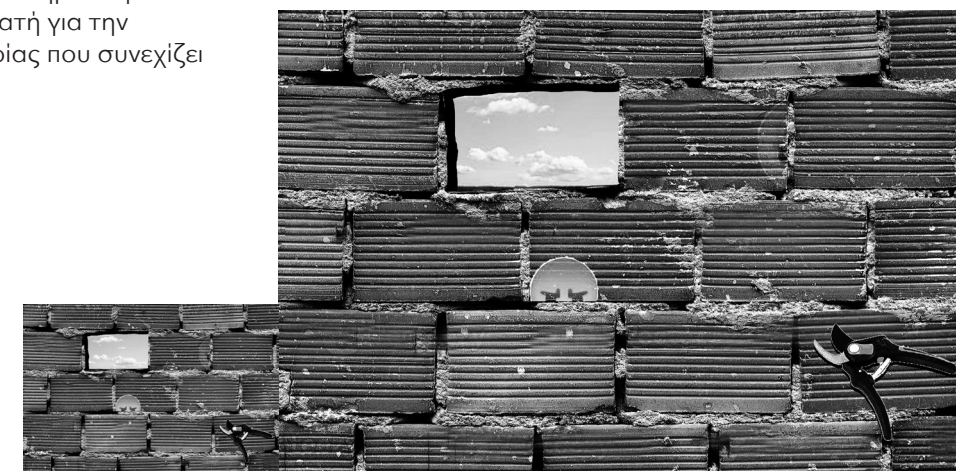
TILIGADIS KONSTANTINOS SITOREGO ANDREAS

Heimer & Alz

In OR out

Οπτικοακουστική διαδραστική εγκατάσταση
Διαστάσεις: μεταβλητές
Έτος: 2022
Με την ευγενική παραχώρηση των καλλιτεχνών ©

The work in AND out is inspired by the collective historical memory of the region over time. The urban culture of an architectural treatment of space in time is a fact, a strong symbolic mirror of the daily life and culture of the people of the city of Aigio, as you delineate it through the everyday life. The intense political and economic changes and events left their mark on the atmosphere of the region. in AND out is an in-situ audiovisual interactive installation at the old Railway Station of Aigio. A station that no longer works, but "nourishes" memories and emotions on the tracks that form the passage of travelers and passing people who continue their eternal journey. The interior of the abandoned station encloses the inside and the outside, stops time and alters space. Under this oxymoronic given of the space, the audio-visual interactive installation proposes a double parallel projection on the built windows and the entrance gates of the station. Projections with embedded pixels, symbols created based on archival research and exhibition viewership data. The projection of images from the exterior to the interior of the station on the built surfaces and the sounds, complete the immersive atmosphere, the scenario of the installation, where the spectator contributes with his effect to complete it. The work interacts with the vital space of the station and the emotional load of personal desires of the viewer for the creative essence of a new experience, that continues the operation of the station.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ARTISTS BIOS

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΑΣΙΛΗΣ / ALEXANDROU VASILIS

Ο Βασίλης Αλεξάνδρου γεννήθηκε το 1990 στη Θεσσαλονίκη. Το 2014 αποφοίτησε με άριστα από τη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου. Το 2019 ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό «Οπτικοακουστικές Τέχνες στην ψηφιακή εποχή» στο Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου. Στο ενεργητικό του καταγράφονται μια μόνιμη εικαστική παρέμβαση σε δημόσιο χώρο «Με αφορμή το καμένο πιάνο του Πανεπιστημίου Μακεδονίας» (2015), έξι ατομικές εκθέσεις «Ψηφιακή Αποπλάνηση» γκαλερί Λόλα Νικολάου, Θεσσαλονίκη 2020 «Βραχεία Μνήμη» Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης (2020) «Μηχανές Ευδαιμονίας» παλαιό φρουρίο, Κέρκυρα (2019), «διά βίας μάθηση» Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης (2017), «object's origin, rejected» Πολιτιστικό Κέντρο Αλίμου, Αθήνα (2017) και «Μητρική Γλώσσα» Γκαλερί χώρος 18, Θεσσαλονίκη (2014), καθώς και πάνω από εξήντα ομαδικές εκθέσεις. Το 2017 εκπροσώπησε την Ελλάδα στην Mediterranean 18 Young Artists Biennale "Home", National Gallery of Tirana. Έχει παραδώσει σεμινάρια σε Πανεπιστημιακά Ιδρύματα και από το 2020 είναι υποψήφιος Δρ. στο Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου.

Vasilis Alexandrou was born in Thessaloniki, Greece (1990). Alexandrou graduated from the School of Fine Arts of Aristotle University in 2014. In 2019 he completed an MA in "Audiovisual Arts in the Digital Age" at the Department of Audio and Visual Arts of the Ionian University. He has created a work for public space basis titled "On a burned piano", exhibited on a permanent public space at the University of Macedonia and has displayed his work in six solo exhibitions "digital seduction" Lola Nikolaou Gallery, Thessaloniki (2020) "Mémoire Courte", French Institute of Thessaloniki (2020), "Bliss Machines", Old Fortress, Corfu (2019), "éducation forcée", French Institute of Thessaloniki (2017), "Object's Origin Rejected", Cultural Center of Alimos Municipality, Athens (2017), and in more than 60 group shows. In 2017 he represented Greece in Mediterranean 18 Young Artists Biennale "Home", National Gallery of Tirana. He has delivered seminars across universities and academic institutions; since 2020 he is a PhD candidate at the Department of Audio and Visual Arts, Ionian University.

Website: vasilisalexandrou.wixsite.com

ΒΟΡΡΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ / VORRIAS PANAGIOTIS

Ο Παναγιώτης Βορριάς γεννήθηκε στην Καλαμάτα Μεσσηνίας το 1983. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας (2001-2007). Φοίτησε στο Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας (2009-2011). Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έχει αποσπάσει υποτροφία ΙΚΥ, ενώ το 2014 ήταν υποψήφιος για το βραβείο νέων καλλιτεχνών Μεσογείου από το ίδρυμα HYam. Το 2013 συμμετείχε στην έκθεση νέων καλλιτεχνών Εκ νέου στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης καθώς επίσης και στην ελληνική εκπροσώπηση με την εικαστική ομάδα PER SE στη 16η Biennale νέων δημιουργών Ευρώπης και Μεσογείου, στην Ανκόνα της Ιταλίας. Το 2019 επιλέχθηκε στο Πρόγραμμα Υποστήριξης Καλλιτεχνών (SNF Artworks) του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος. Το 2022 απέσπασε το 2ο βραβείο στο διαγωνισμό «Η ΔΕΗ συναντά την τέχνη». Έργα του βρίσκονται σε συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Από το 2013 είναι συνιδρυτής και μέλος της εικαστικής ομάδας Per Se. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα

Panagiotis Vorrias was born in Kalamata, Greece, in 1983. He graduated Athens School of Fine Arts (ASFA) and Master of Fine Arts (ASFA) with the grade "excellent". He participated in group exhibitions in Greece and abroad. He received Scholarship of State Scholarship Foundation and in 2014 was nominee for the HYam award for Young Mediterranean Artist. In 2013 participated in National Museum of Contemporary Art exhibition "Afresh" and in 16th Biennial of Young Artists from Europe and the Mediterranean with group PER SE. In 2019 he was selected to Stavros Niarchos Foundation Artist Fellowship Award (SNF Artworks). In 2022 he won the 2nd prize in the competition «PPC Meets Art». His artworks are in collections in Greece and abroad. Since 2013 is member of the art group "PER SE". He lives and works in Athens

Website: panagiotisvorrias.com

ΖΕΡΒΑ ΜΠΕΤΤΥ / ZERVA BETTY

Η Μπέττυ Ζέρβα γεννήθηκε στην Άρτα, ζει στην Αθήνα όπου και εργάζεται στη δημόσια εκπαίδευση. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας στο εργαστήριο της Ρένας Παπασπύρου, σκηνογραφία και ψηφιδωτό. Διακρίθηκε με υποτροφία επίδοσης σε όλα τα έτη σπουδών της. Είναι μέλος των καλλιτεχνικών ομάδων Φιλοπάππου. Εργάστηκε ως εικονογράφος σε σχολικά βιβλία. Έχει συμμετοχές σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό κυρίως με έργα in situ ενσωματωμένα στον περιβάλλοντα χώρο. *"Υφαινοντας το Μέλλον IV" Παρίσι 2022, * "Υφαινοντας το Μέλλον Μέρος III", Σκόδρα 2021, * "Υφαινοντας το Μέλλον II" Λάρισα 2021, * "Υφαινοντας το Μέλλον I" Αθήνα 2019, *[un]known destinations chapter III: reconnection - a second chance, Κυψέλη (Αθήνα) 2019, * " ...κάπου αλλού...", Λεωνίδιο 2019, *[un]known destinations II Κέλφυρος/Η πολιτική της ύπαρξης, Κυψέλη (Αθήνα) 2018, *[un]known destinations, Κυψέλη (Αθήνα) 2017, * "Tomorrow is another day, Tomorrow is not another today", Αθήνα 2016, *Refuge Project II, Μήλος 2014, * Refuge Project, Μήλος 2013.

Betty Zerva was born in Arta, Greece. She lives and works in Athens in public education. She studied painting, scenography

and mosaic at the Athens School of Fine Arts (ASFA) at the painting sector led by Rena Papaspirou. She got student distinctions throughout her undergraduate studies. Zerva is member of the Filorapprou Group of artists. She has worked as an illustrator of various books across education sector. Her work has been exhibited across Greece and abroad in group exhibitions; mainly with in situ works in interior and exterior spaces. Indicative exhibitions include: Weaving the Future IV, Paris 2022, Weaving the Future III, Skodra 2021, Weaving the Future II, Larissa 2021, Weaving the Future I, Athens 2019, *[un]known destinations chapter III: reconnection - a second chance, Kipseli (Athens) 2019,* " ...κάπου αλλού..."; Λεωνίδιο 2019, *[un]known destinations II Kelifos: The politics of existence, Kipseli (Athens) 2018, *[un]known destinations, Kipseli (Athens) 2017, *"Tomorrow is another day, Tomorrow is not another today", Athens 2016, *Refuge Project II, Milos island 2014, * Refuge Project, Milos island 2013.

Website: **mpettyzerva.blogspot.com**

ΜΠΑΣΔΕΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ / BASDEKIS EVANGELIA

Η Ευαγγελία Μπασδέκη σπούδασε Καλές Τέχνες (BFA) στο Πανεπιστήμιο De Montfort με μεταπτυχιακό με διάκριση (MFA) από το Πανεπιστήμιο Lincoln της Μεγάλης Βρετανίας. Έχει συνεργαστεί για ένα έτος με τον Franko B και έχει κερδίσει υποτροφία απο το Artsadmin. Δουλειά της βρίσκεται της βρίσκεται στο Αρχείο του LADA (Live Art Development Agency) στο Λονδίνο. Ατομικές έχει παρουσιάσει: Halle 14 στη Λειψία, Γκαλερί ΑΔ, Toynbee Studios στο Λονδίνο, Site Γκαλερί Σέφιλντ, στην Γκαλερί VN Κροατία και Pony Gallery στο Μόναχο. Δουλειά της έχει παρουσιαστεί στο Torrance Μουσείο Τέχνης του Λός Αντζελες, MotorenHalle Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης στη Δρέσδη, στην Εβδομάδα performance (VIPAW) στη Βενετία, Γκαλερί Αρνολφίνι στο Μηρίστολ, στο Μουσείο Tanzquartier της Βιέννης, Plateaux Φέστιβάλ στη Φρανκφούρτη, στο Ujazdowski Castle Κέντρο Συγχρονης Τέχνης στη Βαρσοβία, 1η & 2 η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης, στα Μουσεία Σύγχρονης Τέχνης Ρεθύμνου και Θεσσαλονίκης, ΔΗ.ΘΕ.ΠΕ, στον χώρο BIOS, επίσης στις χώρες: Γαλλία, Τουρκία, Ιαπωνία, Η.Π.Α., Σουηδία, Ισραήλ, Σερβία, Ιταλία, Πορτογαλία, Ρωσία, Εσθονία, Αργεντινή, Μαυροβούνιο, Νότια Κορέα, Τσεχία, Σκόπια κ.α. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της ομάδας δράσης σε δημόσιους χώρους ‘Καρτέλ Γκρούπ’. Έχει ιδρύσει την ομάδα Per Art Archives με στόχο τη συλλογή αρχειακού υλικού για την τέχνη της επιτέλεσης στην Ελλάδα. Επιμελήθηκε την ημερίδα ‘Τέχνη, Φύση και Ανθρωπόκαινος Εποχή’ στα πλαίσια του Re- Culture 4, 2016, παρουσίασε το έργο της Χιλιανής performer Daniella Lilo Olivares (2017) και του Ν. Κορεάτη καλλιτέχνη Gim Gwang Geol (2018) στην Αθήνα. Υποστήριξε την υλοποίηση του project ‘Drawing the horizon with the Sun’ του Ιταλού καλλιτέχνη Giovanni Casu στην Σαντορίνη (2019). Παρουσίασε το έργο της στην ΑΣΚΤ, Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Evangelia Basdekis is an artist, she has an MFA (distinction) from Lincoln University UK and an BFA from De Montfort University (UK). She was funded by Artsadmin and participated in mentoring scheme with Franko B. Her work is on LADA Archives in London UK *(DVD: ‘I am your worst nightmare’ Arnolfini Gallery Performance (Live Art Development Agency-Best Performances of the year 2007) Solo shows: in Halle 14 Leipzig Germany, AD Gallery Athens, Toynbee studio London, VN Gallery Croatia, Pony Gallery Munich, Site Gallery Sheffield. Group Shows: ‘Overlapping Kassel’ Kassel - Germany, THE UPSHOT OF TRANS-AFFECTIVE SLIDARITY’ at Torrance Art Museum Art Los Angeles - USA & at MotorenHalle Center for Contemporary Art Dresden Germany, ‘The right to the Silence’ Manhattan USA, Performance week Venice (VIPAW), Arnolfini Gallery UK, Tanzquartier - Museum Quartier Wien, Plateaux Festival Frankfurt Mousonturm Kunstlerhaus, 1st & 2nd Biennale of Thessaloniki, Ujazdowski Castle Centre for Contemporary Art in Warsaw - Poland, Museum of Contemporary Art Thessaloniki (MoMUS), BIOS art center Athens, Theatre of Piraeus Athens, Museum of Contemporary Art of Skopje, Museum of Contemporary Art Crete. Her work also presented in: S. Korea, France, Switzerland, Turkey, Japan, U.S.A, Sweden, Israel, Serbia, Italy, Albania, Portugal, Russia, Estonia, Armenia, Argentina, Montenegro, Czech Republic, etc. Residencies: Contemporaneo Festival di Arte e Musica Avantguardia Cagliari IT, Polymer Factory Residency Tallinn EE, ‘Regimes of truth’ 1st Biennial of Thessaloniki GR, Lab 1/2, Villa Waldberta Munich DE, Wysing Art Center Cambridge, UK, ‘Winter School’ with Franko B Colchester Art Centre UK, PSI ‘Performing Rights’ with Guillermo Gomez Pena, London UK. Scholarship 2021: HALLE 14 & Goethe Institute & Edit Literature Magazine, Leipzig, DE. Evangelia curated the works of Chilean artist Daniela Lillo Olivares (at Cosmos of Culture 2017, Athens GR), South Korean artist Gang Cheol Gim (Metapolis - Athens & Art Space Santorini Island 2018) and supported Giovanni Casu artistic project ‘Drawing the Horizon with the Sun’ to take place in Santorini Island 2019. 2018 founded the group ‘Per Art Archives’ aiming to create archive for the performance art in Greece, 2016 Organised the one-day conference on Art, Nature and the Anthropocene for Re-Culture 4 in Patras, GR, 2005 founded ‘CARTel Group’ for artistic interventions in public space.

ΤΗΛΙΓΑΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ / TILIGADIS KONSTANTINOS Ομάδα Heimer & Alz

Ο Κωνσταντίνος Τηλιγάδης σπούδασε Ζωγραφική στην ΑΣΚΤ. Απέκτησε μεταπτυχιακό τίτλο «Ψηφιακές Μορφές Τέχνης» από την ΑΣΚΤ καθώς και Υποτροφία I.K.Y από την Ακαδημία Καλών Τεχνών Σεβίλλης. Το εικαστικό του έργο βασίζεται στην έρευνα τέχνης-τεχνολογίας. Έργα του έχουν παρουσιαστεί σε θεματικές εκθέσεις, φεστιβάλ τέχνης με κριτές. Διεθνές πρώτο βραβείο «Olympic Truce Through Painting» (2004), Δαμασκός, Συρία. Έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές, μουσεία Ελλάδα και εξωτερικό. Είναι Αναπληρωτής Καθηγητής στο Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου, διευθυντής του Μεταπτυχιακού «Οπτικοακουστικές Τέχνες στην Ψηφιακή Εποχή» στο ίδιο τμήμα του πανεπιστημίου. Διδάσκει επίσης στο Μεταπτυχιακό «Αειφορικού και Κοινωνικού Σχεδιασμού» Τμήμα Εσωτερικής Αρχιτεκτονικής Π.Α.Δ.Α.

Έχει διδάξει σε μια σειρά από ακαδημαϊκά ιδρύματα και βαθμίδες: σε προπτυχιακό, μεταπτυχιακό επίπεδο στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας, στο ΤΕΙ Τμήμα Γραφιστικής. Είναι ιδρυτικό μέλος της ASIFA HELLAS καθώς και Διευθυντής του Διεθνούς Φεστιβάλ Animation «ICONA» στην Κέρκυρα.

Konstantinos Tiligadis studied Painting at ASKT. He has an MA in Digital Forms of Art from Athens School of Fine Arts (ASFA). He has been awarded with IKY Scholarship Academy of Fine Arts of Seville. His art practice is based on the fruitful links between art-technology research. His works have been presented in thematic exhibitions, art festivals with judges. He has won the International First Prize "Olympic Truce Through Painting" (2004), Damascus, Syria. His works are in private collections, museums in Greece and abroad. Tiligadis has been an Associate Professor at the Department of Audio and Visual Arts, Ionian University as well as the Director of the Postgraduate program "Audiovisual Arts in the Digital Age", Ionian University. He has lectured at the MA in "Sustainable and Social Planning" by the Department of Interior Architecture PADA. He has taught across universities and academic institutions in many levels: undergraduate, postgraduate at the Athens School of Fine Arts, TEI Department of Graphic Design. He has been founding member of ASIFA HELLAS and the Director of the International Animation Festival "ICONA" in Corfu.

ΣΙΤΟΡΕΓΚΟ ΑΝΔΡΕΑΣ / SITORENGO ANDREAS Ομάδα Heimer & Alz

Ο Ανδρέας Σιτορέγκο γεννήθηκε στη Σιένα της Ιταλίας το 1972. Σπούδασε στην ΑΣΚΤ (1992-1997) ζωγραφική, χαρακτηριστική και γλυπτική, στα εργαστήρια των Δ. Μυταρά, Τ. Πατρασκιδη και Γ. Λάππα αντιστοιχα. Με υποτροφία του Ιδρύματος Λίλιαν Βουδούρη (1998-1999) παρακολούθησε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μπέργκαμο της Ιταλίας βίντεο τέχνη. Το 2003 ολοκλήρωσε το διετές μεταπτυχιακό πρόγραμμα της ΑΣΚΤ στις Ψηφιακές Μορφές Τέχνης. Υλοποιεί έρευνα στη γλυπτική με καθηγητή τον Γ. Λάππα με υποτροφία του ΙΚΥ εσωτερικού (2009).Το έργο του έχει παρουσιαστεί σε επιλεγμένα φεστιβάλ, μουσεία και ιδρύματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είναι Επίκουρος Καθηγητής στο Τμήμα Εσωτερικής Αρχιτεκτονικής στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής.

Andreas Sitorengo was born in Sienna, Italy in 1972. He studied painting, and sculpture at the ASFA, in the workshops of D. Mitaras, , and G. Lappas, respectively. Sitorengo won a scholarship from the Lillian Voudouris Foundation, through which he attended classes in video art at the Accademia di Belle Arti di Bergamo (Italy) (1998-1999). In 2003, he completed his Master degree in Digital Forms of Art at the Athens School of Fine Arts (ASFA). On 2009, he won another two-year scholarship from the State Scholarship Foundation to complete a research project in sculpture with instructor G. Lappas. He is Assistant Professor at the University of West Attica.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

Ο κατάλογος αυτός εκδόθηκε τον Σεπτέμβριο του 2022 από τον οργανισμό Πριμαρόλια για την έκθεση σύγχρονης τέχνης WHERE DO WE GO FROM HERE, σε συν-επιμέλεια των Νάνσυ Χαριτωνίδου και Βασίλη Ψαρρά, στο Αίγιο, στο 4ο Φεστιβάλ Πριμαρόλια με τίτλο Τροχιές. Η έκθεση είχε την χορηγία και υποστήριξη του Οργανισμού NEON. Οι φωτογραφίες των έργων καθώς και τα κείμενα των προσκεκλημένων συγγραφέων αποτελούν ευγενική παραχώρηση των δημιουργών οι οποίοι διατηρούν τα πνευματικά δικαιώματα.

ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΠΡΙΜΑΡΟΛΙΑ ΑΜΚΕ

Σωτήρης Μπόλης
Ιδρυτής, Γενική Δ/ση Φεστιβάλ, Αναπτυξιακός πολιτισμός

Βασίλης Ψαρράς
Καλλιτεχνική Δ/ση Έκθεσης τέχνης και Φεστιβάλ, Υπεύθυνος ακαδημαϊκών/πολιτιστικών συνεργασιών

Δημήτρης Κωστόπουλος
Γραφιστικός σχεδιασμός και Οπτική επικοινωνία

Νάνσυ Χαριτωνίδου
Επιμέλεια εικαστικών εκθέσεων και Εκπαιδευτικών προγραμμάτων

Σόφη Μουτάφη
Υπεύθυνη διατομεακών projects πολιτισμού, Βοηθός παραγωγής Φεστιβάλ

Παναγιώτης Αγγελόπουλος
Ιστορική Έρευνα και Τεκμηρίωση

Γιάννης Παπαγιαννόπουλος
Δικτύωση και Ανάπτυξη

© 2022 οργανισμός Πριμαρόλια

ADDITIONAL CATALOGUE INFO

The current catalogue was curated, printed and published by Primarolia organisation, September 2022 for the exhibition of contemporary art WHERE DO WE GO FROM HERE, co-curated by Nansy Charitonidou and Bill Psarras; part of the Primarolia Festival 2022 Trajectories. The exhibition was supported by NEON organisation. All artwork images and catalogue texts are original creations, kindly provided by all invited artists and academics, who also hold the copyrights ©.

ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΠΡΙΜΑΡΟΛΙΑ ΑΜΚΕ

Sotiris Bolis
Founder, General Director, Developmental Culture

Bill Psarras
Art Director of the Exhibition and Festival, Cultural and Academic Networking

Dimitris Kostopoulos
Graphic Design and Visual Communication / Identity

Nansy Charitonidou
Curation of Exhibitions and Educational Programs

Sofi Moutafi
Intercultural Projects Coordinator, Production Assistant of Festival

Panagiotis Angelopoulos
Historical Research and Documentation

Yiannis Papagiannopoulos
Networking and Development

© 2022 Primarolia organisation

www.primarolia.com